

December 2017 JP Miniatures

En ny start, en ny forening og muligheden for at vende det hele på hovedet og starte på en frisk. Muligheden for at samles om vores fælles passion – miniatureheste! Alligevel bliver vi ved med at diskutere, hvad der er den korrekte anvendelse af hestene og om noget er *mere værd* end noget andet.

Jeg købte mine første miniatureheste i februar 2012. Efter at have haft dressurheste hele livet og startet tusindevis af stævner, var jeg begyndt at læse jura, flyttet hjemmefra og skulle nu selv betale for gildet. Da pengene var små måtte hestene også være det og derfor blev det miniaturehestene.

Jeg vidste ikke særlig meget, men kunne regne ud, at det nok ikke var verdensstjerner til den pris, men de var sunde, kønne og søde så det var nok for mig. Umiddelbart var det for at have noget at gå op i og ikke fordi jeg regnede med at blive synderlig bidt af det. De to halv-amha-hopper kom hjem og så var jeg i gang.

Skønt hopperne var super skønne fandt jeg hurtigt ud af, jeg måtte skifte ud med noget bedre, hvis jeg ville gøre mig forhåbninger om at få noget med hjem. Konkurrencen har altid været mit fokus, så jeg vidste, de ikke bare skulle stå på en mark og se søde ud. Jeg er forholdsvis konsekvent og har ikke problemer med at sælge en hest, hvis jeg først har besluttet, den skal ud. Det betyder ikke, jeg ikke er glad for mine heste eller at jeg ikke græder når de rejser, men det betyder blot at konkurrencen er mit fokus og det koster ind imellem nogle hårde valg, hvis ikke den første hest jeg får købt er god nok.

På plejehjem med Olympias Golden Treasure.

Jeg har prøvet stort set alt hvad man kan med en miniature. Jeg har været på plejehjem, showhold, DMHF-cup og shows i ind- og udland. Jeg falder dog hele tiden tilbage til kørslen og de shows, der tilbyder konkurrence inden for det. Jeg kan godt lide at træne frem mod et show, gøre hesten klar og mærke de sommerfugle, der vokser i maven når man kører frem mod lineup.

Det er ikke nødvendigvis mit mål at vinde. Det er naturligvis altid sjovt, men kun hvis man faktisk har gjort sig fortjent til det. Det er ikke sjovt at være alene i en klasse og få et bånd i hånden uden at vide om det egentlig var berettiget.

Når jeg træner en kørehest 'lugter' det lidt af dressur. Hesten skal reagere hurtigt og korrekt på hjælpen, være fintfølede

og bære sig korrekt. Det giver også den bedste køretur, at have en velkørt hest som har balancen, bæringen og ikke mindst lysten til at arbejde. Det skal være en fornøjelse for både heste og kusk – ellers bliver hesten solgt.

Glæden ved at have en hest med til et show, som jeg selv har trænet, klargjort og udvalgt er enorm. Det behøver ikke at være det samme som at vi vinder. Hvis træningen fungerer og hesten gør som jeg beder den om, er det den succes jeg har behov for. Man kan ikke forvente at vinde i et game, hvor så mange yder så stor en indsats. Mit mål er at få det bedste ud af det hestemateriale jeg har og når jeg ikke længere kan se udvikling, bliver hesten solgt og skiftet ud med en, jeg mener, har større potentiale.

Teglmosens Shyanne West til European Championship i Holland.

Desværre synes jeg, der er kommet en mentalitet omkring konkurrence og salg af heste, som ikke giver plads til alle former brug af miniatureheste. Det er som om, det er forkert eller uetisk at sælge en hest. Når jeg har sat noget til salg får jeg private beskeder med spørgsmål til, om *jeg ikke var glad for den pågældende hest* eller *hvad der nu sker?* Jeg er altid super glad for mine heste, men ved, at det bliver jeg for den næste jeg køber også. Når jeg sælger er det for at plads til en ny i såvel økonomien, kalenderen og stalden.

Samtidig føler jeg, der er fortsat et skælv mellem dem, der deltager i konkurrencer på et vidst plan og dem, som gerne bare vil *hygge* med deres heste. Jeg mener ikke, det ene udelukker det andet. Hvorfor er det mere rigtigt at tage sin hest med i en børnehave end køre den til Holland og deltage i et show? Hvem bestemmer hvad der giver mest glæde? Personligt får jeg den største glæde ved at deltage i konkurrencer, men jeg har da fuld respekt for dem, som ikke har det behov.

Jeg føler ikke, det er velanset at sige, man har en hest, som skal arbejde for føden og gerne levere. En ting er sikkert – jeg har ikke mine heste for sjov. Det er ikke for at tjene penge på dem (det spinkle håb er for længst brast), men for at glædes over dem når vi er af sted og tingene spiller. Det er sjov for mig. Og jeg forlanger noget af dem. Men jeg er stadig super glad for dem. Hvorfor skal det gøres sort/hvidt når hver hesteholder kan definere glæden ved at have miniatureheste selv.

Jeg er bange for, at den nye forening drukner i plejehjemsbesøg og grillpølser og vi glemmer det egentlig fokus – nemlig

at sikre fremtidigt avlsmateriale. Der skal være plads til alle gælder begge veje, så vi skal huske at respektere såvel dem der konkurrerer for at vinde og dem, der mener, hestene bringer mest glæde i et julekostume.

Da jeg ikke længere er medlem af bestyrelsen kan jeg nu appellere til at vi i fællesskab får sat rammerne for udnyttelsen af alle mulighederne i miniaturehestene og glædes over dem på hver vores måde.

De bedste ønsker om en fælles fremtid
Jill Poulsen

Stafetten sendes videre til Askjælunds Miniatureheste - Anne Mette Sønderby

Mit første fø! kom til verden i marts 2017.